

би можалъ да бжде взетъ, или, поне, нахондившитѣ се вѣнъ отъ него римски войски би могли много да пострададъ прѣди да достигнатъ страничнитѣ врати. Но понеже Аннибалъ ималъ само една линия, а отбѣлснатитѣ манипули заели, както изгѣжда, празнината образувана въ центра на римската линия, а легатитѣ Порций Лициний и Попилий съ триариитѣ, които пазяли лагера, отбѣлснали всичкитѣ усилия на испанцитѣ да се искачатъ на вала, то най послѣ послѣднитѣ, атакувани отъ всички страни, били избити. А Аннибалъ, като не виждалъ особентъ успѣхъ нито отъ тѣхната атака, нито отъ тѣзи на другитѣ части отъ линията си, отстѣпилъ въ пѣленъ рѣдъ. Пѣхотата му, като задминала фланговитѣ части на конницата, прѣстроила се въ колони, а цѣлата конница останала на опашката ѝ и прикривала нейното отстѣпление. Фулвий не прѣслѣдвалъ Аннибала и сжщо отстѣпилъ въ лагера си. Между това Аппий отбѣлсналъ капуанцитѣ и ги отхвърлилъ съ голѣма за тѣхъ загуба въ Капуа, но при това билъ тѣжко раненъ съ дротикъ въ гърдитѣ.

Положението на Аннибала било незавидно. Благоразумната прѣдпазливостъ на консулитѣ, които не извели отъ обсаднитѣ линии всичкитѣ си войски за да влѣзатъ въ общо сражение въ полето, силния отпоръ, който дали и на Аннибала, и на капуанцитѣ, и несполуката на първия и послѣднитѣ въ атаката — всичко това убѣдило Аннибала, че съ силата на оружieto не ще принуди консулитѣ да снематъ обсадата на Капуа. Да остане близо до този градъ, въ истощената отъ римлянитѣ и отъ войната страна, било невъзможно, а да отстѣпи отъ Капуа безъ всѣкаквъ успѣхъ и полза, намиралъ безъ съмнѣние, недостойно и срамно

за себѣ си. Въ туй положение той намислилъ да направи онова, което не направилъ веднага слѣдъ сражението при Канна, именно — *да отиде къмъ Римъ*, но не съ цѣлъ да го завладѣе, а за да принуди съ това едного отъ консулитѣ съ половината отъ обсадната армия да отиде въ помощъ на Римъ, и, като го отвлѣче отъ Капуа, бързо да се върне къмъ този градъ и да принуди другия консулъ да снесе обсадата му, а може би и да разбий и двамата по отдѣлно. Но за да не уплаши капуанцитѣ съ отдалечаванието си и да ги подбуди съ това да се прѣдадѣтъ, той успѣлъ тайно да имъ съобщи за намѣренията си и, като се распорѣдилъ да съберѣтъ всичкитѣ нахондивши се на р. Вултурнъ, по долу отъ Калатия, кораби, а армията му да се снабди съ храна за 10 дена, прѣзъ една нощъ дошълъ съ нея до брѣга на рѣката, прѣкаралъ я до изгрѣванието на слънцето прѣзъ Вултурнъ, и трѣгналъ къмъ Римъ.

Фулвий незабавно увѣдомилъ за това сената и туй произвѣло въ Римъ голѣмо смущение. Нѣкой си прѣдложилъ да се извикатъ незабавно при Римъ всичкитѣ армии, но бившия диктаторъ Фабий, като усѣтилъ хитростта на Аннибала, обяснилъ това, като прибавилъ, че нѣмало нужда да се извикватъ никакви войски при Римъ, за защитата на който били достатѣчни нахондившитѣ се въ него четири и новонабранитѣ и сега устроявани легиони (около 24—25.000 души). Тогава Валерий Флакъ прѣдложилъ едно срѣдне срѣдство — да се съобщи на консулитѣ, колко войска имало въ Римъ, и да се прѣдостави на тѣхъ да рѣшатъ, може ли и трѣбва ли единъ отъ тѣхъ да дойде при Римъ. Това прѣдложение било прието. Фулвий намѣрилъ за възможно да отдѣли отъ